

3. Bundesministerium für Wirtschaft und Energie [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bmwi.de/>

4. Офіційний сайт Міністерства економічного розвитку Італії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sviluppoeconomico.gov.it>

Іванова О.В.

аспірант,

Хмельницький університет управління та права

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Державне управління фізичною культурою і спортом здійснює центральний орган виконавчої влади у сфері фізичної культури і спорту за сприяння інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Центральний орган виконавчої влади у сфері фізичної культури і спорту в межах в межах своїх повноважень:

- сприяє розвитку усіх видів спорту;
- організовує контроль за якістю фізкультурно-спортивних заходів;
- забезпечує виконання програм розвитку фізичної культури і спорту в Україні;
- узагальнює практику застосування законодавства у сфері фізичної культури і спорту, подає рекомендації щодо його вдосконалення;
- організовує та забезпечує виконання державної політики у сфері фізичної культури і спорту, реалізацію цього Закону та інших нормативно-правових актів
- організовує та проводить чемпіонати України з видів спорту.

Систему державних органів у сфері фізичної культури і спорту залежно від обсягу компетенції поділяють на три види:

- органи загальної компетенції;
- органи міжгалузевої (функціональної) компетенції;
- органи галузевої (спеціальної) компетенції.

Державне управління фізичною культурою і спортом здійснюється:

- на центральному рівні – органи управління з питань фізичної культури і спорту ;
- на регіональному рівні – органи управління фізичною культурою і спортом;
- на місцевому рівні – місцеві органи управління Комітети з фізичної культури і спорту районних адміністрацій і міських рад
- на рівні селищних утворень громадські комісії або відділи з фізичної культури і спорту [1].

Фізична культура і спорт є важливою складовою інтелектуального, фізичного та духовного буття людини, що забезпечує гармонійний розвиток особистості та сприяє покращенню якості життя. Актуальності набувають дослідження змісту, методів, форм, механізмів та принципів державного

управління. Розуміння сутності державного управління фізичною культурою і спортом на регіональному рівні нерозривно пов'язане із процесами регіоналізації.

Важливою передумовою ефективного управління галуззю є розробка науково-обґрунтованої державної політики, яка має відповідати новим конкретно-історичним реаліям. Як зазначають дослідники [2], в умовах розбудови незалежної України змістовні та структурно-функціональні характеристики державної політики визначаються стратегією соціального вибору, масштабами суспільних перетворень, а державна політика має бути комплексною, і повинна спиратися на принципи та закономірності системної трансформації суспільства, бути чітко визначеною за пріоритетами, розкривати соціальний характер усієї державної політики.

О.Коротич виокремлює класифікацію механізмів державного управління залежно від суб'єктів управління [4].

Узагальнена класифікація механізмів державного управління подана на рис. 2. Вона включає поділ механізмів державного управління за функціональним призначенням та суб'єктом управління.

Особливістю управління у галузі фізичної культури і спорту органами загальної компетенції є те, що вони здійснюють зазначену діяльність і разом з тим розв'язують інші завдання, віднесені до їхньої компетенції, – розвиток економіки, соціальної сфери, національної безпеки та оборони тощо.

Рис. 1. Класифікація механізмів державного управління

Органи міжгалузевої компетенції координують діяльність інших органів виконавчої влади з вирішення окремих питань міжгалузевого характеру. Цю групу представлено переважно державними комітетами (державними службами) та деякими міністерствами (наприклад, у сфері спорту Міністерством фінансів тощо). На відміну від них, для органів галузевої (спеціальної) компетенції управління у галузі фізичної культури і спорту є основним або одним з основних напрямів їхньої діяльності.

До системи державних органів загальної компетенції, які здійснюють управління у галузі фізичної культури і спорту, належать: Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, місцеві органи виконавчої влади [3].

У загальному вигляді структура управління у сфері фізичної культури і спорту включає: Міністерство молоді і спорту, його підрозділи на рівні областей, Департамент фізичної культури і Департамент олімпійського спорту, Управління у справах сім'ї, молоді і спорту обласної державної адміністрації, відділ у справах сім'ї, молоді і спорту районної державної адміністрації (державні органи); постійні комісії, комітети, відділи органів місцевого самоврядування; Національний Олімпійський Комітет, його підрозділи на обласному рівні, Національні спортивні федерації і Місцеві спортивні федерації з видів спорту, визнаних в Україні, фонди, велика кількість громадських організацій (недержавні організації) і т. ін., що у свою чергу загострює існуючі проблеми розмежування повноважень органів державної влади і місцевого самоврядування.

Постановою Кабінету Міністрів № 115 від 1 березня 2017 р. уряд затвердив Державну цільову соціальну програму розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року. В основу Програми закладено комплексний підхід до вирішення проблеми здоров'я та фізичної активності населення. Реалізація Програми створить умови для підвищення рівня охоплення населення руховою активністю, мотивації свідомого ставлення до власного здоров'я, поінформованості та обізнаності різних груп населення щодо формування здорового способу життя та профілактики негативних явищ серед дітей та молоді. Також буде створено умови для підготовки молоді до служби у Збройних Силах та інших військових формуваннях, правоохоронних органах, рятувальних та інших спеціальних службах. Окрім цього, реалізація Програми сприятиме соціальній адаптації та реабілітації інвалідів і осіб з обмеженими фізичними можливостями, залученню дітей та молоді до занять у дитячо-юнацьких спортивних школах. Буде створено умови для розвитку резервного спорту та ефективного поповнення складу національних збірних команд, збереження провідних позицій українських спортсменів у міжнародних змаганнях різного рівня для піднесення авторитету держави у світовому спортивному співтоваристві [3].

Список використаних джерел:

1. Кузьменко О.О. Сучасний стан державного управління фізичною культурою та спортом в Україні та Європі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbu.gov.ua/Portal/soc_gum/Dtr_du/2011_3/files/DU311_07.pdf

2. Міністерство молоді та спорту [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dsmsu.gov.ua/index/ua>

3. Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/249793397>

4. Коротич О.Б. Державне управління регіональним розвитком України. – 22 с.

Лаврук О.В.

*кандидат економічних наук, докторант,
Міжрегіональна Академія управління персоналом*

ДЕРЖАВНІ ОРГАНИ ВЛАДИ ТА ЇХ РОЛЬ У РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ ТВАРИННИЦТВА

На даний час держава виступає носієм прогресивної системи господарювання. Вона також є найвищою формою організації людського існування у суспільстві, оскільки створює необхідні умови для діяльності громадян, задоволення їхніх потреб в одязі, житлі, матеріальних благах, тваринницьких продуктах харчування відповідно до рекомендованих нормативів.

Забезпечення прогресивного, демократичного і правового розвитку України вимагає активних корінних змін у державі, що сприятиме позитивному впливу на державну політику, основні завдання якої полягають у реформуванні різних сфер життєдіяльності держави і суспільства:

- сприяння розвитку та економічному зростанню галузей промисловості і сільського господарства, зокрема тваринництва, модернізація виробничих процесів і виробництва продукції та її визнання у конкурентному середовищі;

- посилення функціонального спрямування органів державної влади і місцевого самоврядування на проведення позитивних змін у галузі тваринництва з метою задоволення потреб суспільства і населення у продуктах тваринного походження.

Тваринництво є однією із важливих галузей сільського господарства, яке безпосередньо впливає на його економіку та рівень забезпечення населення необхідними високопоживними і калорійними продуктами харчування. Однак, з 2010 по 2017 роки ситуація у тваринництві України є надзвичайно складною, оскільки у господарствах усіх категорій щорічно зменшується поголів'я худоби. Зокрема, за цей період поголів'я великої рогатої худоби скоротилося на 21,4% (корів – на 23,3%), свиней – на 23,2%, овець і кіз – на 24,4% і, відповідно, зменшилися обсяги виробництва тваринницької продукції (яловичини і телятини на 15%, молока – на 8,6%, яєць – на 9,1%), тобто галузь тваринництва поступово занепадає [3, с. 135, 150]. Здебільшого основною причиною таких негативних тенденцій (потребують термінового розв'язання) є те, що державні органи влади не надають їм належної уваги, а розроблена аграрна політика